

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 326/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť T. V., P., zastúpeného advokátom JUDr. P. A., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 7 prvej vety Všeobecnej deklarácie ľudských práv rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 16 C 240/06 z 30. novembra 2007 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13 Co 13/08 z 30. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2009 doručená sťažnosť T. V., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. A., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 7 prvej vety Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „deklarácia“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 16 C 240/06 z 30. novembra 2007 a Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 13/08 z 30. apríla 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v postavení žalobcu domáhal žalobou podanou okresnému súdu proti žalovanej S., s. r. o. (ďalej len „žalovaná“), určenia neplatnosti výpovede z nájmu bytu. Sťažovateľ zastáva názor, že výpoveď z nájmu bytu daná mu žalovanou 7. júna 2006 z dôvodu nezaplatenia nájomného a úhrad za plnenia spojené s užívaním bytu za čas dlhší ako tri mesiace je neplatná, a to z týchto dôvodov:

- a) žalovaná nie je vlastníčkou domu, v ktorom sa sporný byt nachádza, a teda nemohla sťažovateľovi platne vypovedať nájom bytu,
- b) preto, že sťažovateľ dlžné nájomné skladal do súdnej a neskôr do notárskej úschovy, čo malo účinky zaplatenia tohto nájomného žalovanej,
- c) výpoveď nebola doručená aj manželke sťažovateľa ako spoločnej nájomníčke sporného bytu.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 16 C 240/06 z 30. novembra 2007 žalobu sťažovateľa zamietol a zaviazal ho nahradiť žalovanej trovy konania. Okresný súd dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby sťažovateľa, pričom v odôvodnení označeného rozsudku zaujal stanovisko ku všetkým jeho námietkam (pozri časť II tohto rozhodnutia).

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 13 Co 13/08 z 30. apríla 2009 rozsudok okresného súdu potvrdil a zaviazal sťažovateľa na náhradu trov odvolacieho konania. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia a nad rámec právnych záverov okresného súdu tiež uviedol, že ak sťažovateľ namieta, že žalovaná nie je vlastníčkou domu, v ktorom sa sporný byt nachádza, tak nemá ako nájomca na určenie neplatnosti vlastníckeho práva žalovanej naliehavý právny záujem, s poukazom na to, že právo spochybnit' platnosť

vlastníctva žalovanej má len bývalá vlastníčka E. V., resp. ďalší bývalí vlastníci nehnuteľnosti. Krajský súd dospel tiež k záveru, že žalovanej patrí vlastnícke právo k domu okrem dôvodov uvedených v rozsudku okresného súdu aj z dôvodu vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka.

Sťažovateľ zastáva názor, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 13 Co 13/08 z 30. apríla 2009 je nepreskúmateľný, keďže nerešpektuje zásady uvedené v § 157 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pretože nereaguje na všetky námietky a tvrdenia sťažovateľa uvedené v odvolaní proti rozsudku okresného súdu. Nesprávny, ba až arbitrárny, je podľa sťažovateľa názor krajského súdu o nedostatku jeho naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti výpovede z nájmu bytu, keďže pri tomto type žalôb neprichádza do úvahy skúmanie naliehavého právneho záujmu, ako je to pri určovacích žalobách podľa § 80 písm. c) OSP. Rovnako sťažovateľ nesúhlasí so záverom krajského súdu o vydržaní vlastníckeho práva žalovanou, a to pre nedostatok dobromyseľnosti žalovanej.

Vo vzťahu k namietanému rozsudku okresného súdu sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým uvádza, že *„Dôvody, pre ktoré sa sťažovateľ domnieva, že aj postup súdu prvého stupňa bol v rozpore s jeho ústavným právom na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajú potom z priloženého odvolania sťažovateľa voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa.“*

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal na príslušnej prokuratúre v predmetnej veci aj podnet na podanie mimoriadneho dovolania.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd *„vychádzajúc z popísaného skutkového stavu vydal nález o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 7 veta prvá Všeobecnej deklarácie ľudských práv a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30. 4. 2009, č. k. 13 Co 13/08, ako aj rozhodnutie Okresného súdu Prešov zo dňa*

30. 11. 2007, č. k. 16 C 240/06, zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

Súčasne sťažovateľ žiada, aby mu Ústavný súd Slovenskej republiky priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 000,- €, nakoľko postup a konanie všeobecných súdov spochybňujú v očiach sťažovateľa dôveryhodnosť súdov Slovenskej republiky, ako aj dôveru v platné právo Slovenskej republiky.

Sťažovateľ tiež žiada, aby ústavný súd rozhodol o odložení vykonateľnosti namietaných rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

Podľa čl. 7 prvej vety deklarácie všetci sú rovní pred zákonom a majú právo na rovnakú právnu ochranu bez akejkoľvek diskriminácie.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 C 240/2006 z 30. novembra 2007

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby a právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, je založená na princípe subsidiarity („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“).

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd

nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

V danom prípade bol o ochrane základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorých porušeniu podľa jeho tvrdenia malo dôjsť označeným rozsudkom okresného súdu na základe riadne a včas podaného odvolania, oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd ako odvolací súd. Právomoc krajského súdu ako odvolacieho súdu vylučuje právomoc ústavného súdu. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ odvolanie proti označenému rozsudku okresného súdu podal, pričom krajský súd ako odvolací súd o ňom rozhodol rozsudkom sp. zn. 13 Co 13/2008 z 30. apríla 2009 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojich práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 C 240/2006 z 30. novembra 2007, pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Co 13/2008 z 30. apríla 2009

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01 atď.). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00 atď.).

Sťažovateľ tvrdí, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Co 13/2008 z 30. apríla 2009 došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jeho práva čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný, lebo nereaguje na všetky námietky a tvrdenia sťažovateľa uvedené v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, a tiež, že je arbitrárny a svojvoľný. Sťažovateľ zároveň v sťažnosti vyslovuje nesúhlas s právnymi názormi krajského súdu týkajúcimi sa nedostatku naliehavého právneho záujmu sťažovateľa na určení neplatnosti výpovede z nájmu bytu a so záverom krajského súdu o vydržaní vlastníckeho práva žalovanou.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu, ktorý podľa názoru sťažovateľa nereaguje na všetky námietky a tvrdenia uvedené v jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu, považuje ústavný súd za potrebné poznamenať, že sťažovateľ, zastúpený advokátom, v sťažnosti nešpecifikuje odvolacie námietky, na ktoré podľa jeho názoru krajský súd vo svojom odvolacom rozhodnutí nedal relevantnú odpoveď. Preto možno túto námietku sťažovateľa pre jej neurčitosť označiť za

nepreskúmateľnú. Bez ohľadu na to ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že z odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu vyplýva, že sa stotožnil s dôvodmi, ktoré viedli okresný súd k zamietnutiu žaloby. V tejto súvislosti ústavný súd poukázal na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Ako už bolo uvedené v časti I tohto rozhodnutia, okresný súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 16 C 240/06 z 30. novembra 2007, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol, zaujal stanovisko ku všetkým námietkam sťažovateľa uplateným v žalobe.

K námietke sťažovateľa, že žalovaná nie je vlastníčkou domu, v ktorom sa sporný byt nachádza, a teda nemohla sťažovateľovi platne vypovedať nájom bytu, okresný súd v odôvodnení namietaného rozsudku konštatuje, že žalovaná je vlastníčkou domu, v ktorom sa nachádza sporný byt, pričom v súvislosti s týmto záverom poukazuje na právoplatne skončené konania vedené okresným súdom pod sp. zn. 29 C 38/2005, sp. zn. 26 U 1/2005, sp. zn. 26 U 6/2006 a sp. zn. 11 C 382/98, v ktorých bola riešená otázka vlastníctva žalovanej k predmetnému domu.

K ďalšej námietke sťažovateľa, že výpoveď je neplatná z dôvodu, že dlžné nájomné skladal do súdnej a neskôr do notárskej úschovy, čo malo účinky zaplatenia tohto nájomného žalovanej, okresný súd v odôvodnení namietaného rozsudku uviedol, že pokiaľ sťažovateľ skladal nájomné za rok 2006 do notárskej úschovy, účinky splnenia dlhu tým nenastali, lebo na rozdiel od zloženia peňazí do súdnej úschovy uloženie do notárskej úschovy podľa § 65 zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov nespôsobuje zánik dlhu.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že výpoveď je neplatná, pretože nebola doručená aj manželke sťažovateľa ako spoločnej nájomníčke sporného bytu, okresný súd na základe

vykonaného dokazovania [na základe výpovede manželky sťažovateľa a sťažovateľa, ale najmä na základe doručanky nachádzajúcej sa v spise (č. 1. 18)] dospel k záveru, že výpoveď z nájmu v skutočnosti bola doručená aj manželke sťažovateľa. Okresný súd v tejto súvislosti uviedol:

„Čo sa týka toho či výpoveď doručil žalovaný aj manželke žalobcu, tvrdenia žalobcu boli nejednoznačné. Kým v žalobe uviedol, že výpoveď jeho manželke doručená nebola, vo výsluchu už uviedol, že nie je si istý či aj jej bola výpoveď doručená. Nejednoznačné boli v tomto smere aj tvrdenia manželky žalobcu, ktorá vo výsluchu ani nepotvrdila ale ani nevyvrátila či aj jej bola doručená výpoveď z nájmu. Za tohto stavu súd ako podstatný dôkaz svedčiaci pre to, že manželke žalovaného bola a nie nebola doručená výpoveď mal doručenkou, ktorú súdu predložil žalovaný (č. 1. 18). Svedkyňa potvrdila, že mohla na ňu napísať dátum 11. 6. 2006. Vychádzajúc z toho, že žalobcovi bola doručená výpoveď 9. 6. 2006, z toho, že svedkyňa neuviedla, že žalovaný jej v hodnotenom časovom období zasielal aj iné písomnosti, súd mal prakticky za preukázané, že manželke žalobcu žalovaný výpoveď z nájmu bytu doručil tiež.“

Práve z dôvodu, že manželke sťažovateľa bola výpoveď z nájmu bytu doručená, dospel okresný súd k záveru, že nevyhnutnou podmienkou prípadnej úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu bola skutočnosť, že žalobu musela v zákonnej trojmesačnej lehote odo dňa doručenia výpovede (§ 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka) podať aj manželka sťažovateľa. Okresný súd v tejto súvislosti uviedol:

„Opomenúť nie je možné ani to, že len žalobca dal žalobu o neplatnosť výpovede z nájmu bytu. Na súd nebol podaný návrh manželky žalobcu o neplatnosť tejto výpovede. Ako už bolo uvedené, podstatou spoločného nájmu bytu manželov je to, že je spoločný a nedielný, zákonná úprava je v tomto kogentná a manželia sa od nej nemôžu odchyliť ani vzájomnou dohodou ani dohodou s prenajímateľom. Za trvania manželstva nemôže nájomný vzťah zaniknúť výpoveďou len voči jednému z manželov čo súčasne znamená, že pokiaľ prenajímateľ nájom k bytu manželov vypovedal, výpoveď bola platná a obidvom z manželov doručená, zvrátiť jej dôsledky domáhaním sa vyslovenia je neplatnosti musia obaja manželia, žaloba podaná len jedným z manželov, aj keby (teoreticky) mohol byť úspešným, nemôže odvrátiť dôsledky spočívajúce v zániku nájomného vzťahu k bytu ak

žalobu o neplatnosť výpovede v zákonnej lehote nepodá aj druhý manžel. Nečinnosť manželky žalobcu je preto ďalším z dôvodov, pre ktorý ich spoločný nájomný vzťah k bytu na ul. ... v P. ako vzťah spoločný a nedeliteľný končí.“

Keďže manželka sťažovateľa žalobu o určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu v zákonnej lehote nepodala, bola táto skutočnosť sama osebe bez ohľadu na ďalšie námietky sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu postačujúca na zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa a potvrdenie jeho rozsudku krajským súdom. V súvislosti s týmto záverom ústavný súd považoval za vhodné poukázať na to, že správnosť názoru okresného a krajského súdu, pokiaľ ide o nevyhnutnosť podania žaloby o neplatnosť výpovede z nájmu bytu oboma manželmi, potvrdzuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 17/2005 z 24. októbra 2005 vyplýva, že „... Právo spoločného nájmu bytu manželmi (§ 703 a nasl. Občianskeho zákonníka) je totiž zvláštnym prípadom spoločného nájmu bytu, ktorý sa vyznačuje tým, že svedčí obom manželom spoločne a nedielne. Nedielnosť tohto práva sa v hmotnoprávnej oblasti (okrem iného) prejavuje tým, že výpoveď musí byť daná obidvom manželom a obidvom musí byť tiež doručená. Spôsobuje, že úkonu prenajímateľa prejaveneému len voči jednému z manželov, nemožno priznať právnu relevanciu vo vzťahu k obom manželom. Vo vzťahu k druhému manželovi tu totiž chýba existencia hmotnoprávneho úkonu prenajímateľa ako prejavu vôle adresovanému i tomuto spoločnému nájomcovi bytu, smerujúceho k ukončeniu jeho nájomného vzťahu. V súvislosti s ustanovením § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka nedielnosť tohto práva znamená, že žalobu o neplatnosť výpovede z nájmu bytu nemôže s úspechom uplatniť na súde len jeden z manželov (ten, ktorému bola výpoveď daná) aj v mene druhého manžela ako spoločného nájomcu. Právo spoločného nájmu bytu manželmi nemôže totiž zaniknúť, prípadne trvať len vo vzťahu k jednému z jeho nositeľov. Neplatnosť výpovede musia uplatniť na súde vždy obaja manželia. Logickým predpokladom, aby obidvaja mali zákonný dôvod tak urobiť, je skutočnosť, že prenajímateľ dá (doručí) výpoveď z nájmu bytu každému z nich. V opačnom prípade tomu z manželov, ktorému výpoveď daná (doručená) vôbec nebola, chýba akýkoľvek právny základ domáhať sa svojho práva na súde podľa § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka.“

Krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku, ktorým rozsudok okresného súdu sp. zn. 16 C 240/2006 z 30. novembra 2007 potvrdil, vo vzťahu k skutkovým a právnym záverom okresného súdu uviedol:

„Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav ohľadom platnosti výpovede, ako aj ohľadom vlastníctva žalovaného k nehnuteľnosti, v ktorej sa nachádza byt v nájme žalobcu a vyvodil z neho aj správny právny záver. Preto v tejto súvislosti odvolací súd plne odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O. s. p.).“

Podľa názoru ústavného súdu sú právne názory okresného súdu vyjadrené v namietanom rozsudku okresného súdu, na ktoré sa odvoláva v namietanom rozsudku krajský súd, z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, čo zakladá zároveň dôvod na záver, že za ústavne konformný možno považovať aj sťažovateľom namietaný rozsudok krajského súdu sp. zn. 16 C 240/06.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd už nepovažoval za potrebné bližšie sa zaoberať ďalšími námietkami sťažovateľa smerujúcimi k označenému rozsudku krajského súdu (sťažovateľom tvrdená nesprávnosť záverov o nedostatku naliehavého právneho záujmu sťažovateľa na určení neplatnosti výpovede z nájmu bytu a o vydržaní vlastníckeho práva žalovanou), aj keď neuniklo jeho pozornosti, že v odôvodnení namietaného rozsudku krajského súdu v časti týkajúcej sa záverov o nedostatku naliehavého právneho záujmu sťažovateľa na podaní žaloby možno registrovať určité protirečenia. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd poukázal na svoj právny názor vyjadrený v doterajšej judikatúre, podľa ktorého úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorého podstatou je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, nie je posudzovanie jeho právnej perfektnosti z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08).

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne

neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer (napr. IV. ÚS 62/08).

Vychádzajúc zo svojej konštantnej judikatúry ústavný súd po preskúmaní právnych názorov, na ktorých je založený namietaný rozsudok krajského súdu, dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi nimi a obsahom základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jeho právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré mali byť podľa jeho tvrdenia rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Co 13/2008 z 30. apríla 2009 porušené, neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 7 prvej vety deklarácie rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 C 240/06 z 30. novembra 2007 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Co 13/08 z 30. apríla 2009

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 7 prvej vety deklarácie označenými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu ústavný súd poukázal na svoju stabilizovanú judikatúru, ktorej súčasťou je aj právny názor, že deklarácia nebola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (§ 1 a § 4 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej

republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov) a zároveň má len povahu politického dokumentu. Za týchto okolností nemôže byť predmetom konania pred ústavným súdom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť alebo časť sťažnosti namietajúca porušenie práva priznaného deklaráciou (m. m. II. ÚS 28/96, II. ÚS 18/97, IV. ÚS 197/07 atď.)

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd aj túto časť sťažnosti po predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2009